Tardor

A mesura que passen les setmanes, la línia que separa l'ombra de la llum es va difuminant, es fa menys concreta, menys abastable. Ja comencen a quedar lluny aquells dies en què el sol tallava a ganivet la nostra silueta damunt del paviment i els ocells traçaven línies definides entre el punt A i el punt B. Ara, uns esquitxos ataronjats apareixen en el paisatge, a la vora dels camins i entre el verd, encara, dels arbres, i els ocells ja volen a gran altura cap a un destí llunyà, que no està a l'abast de la nostra geografia quotidiana.

El vent, quan bufa, ho fa d'una forma lineal, enllaçant amb una mena de teranyina misteriosa els campanars dels pobles que treuen el nas entre els turons. Les velles cases pairals van reprenent aquells tons i aquelles textures de closca de tortuga vella i els camps s'obren de solc en solc, com una mà que implora. Però la tardor, aquest temps que ara comencem a habitar, i més enllà d'alguna definició concreta, també és un sentiment, un estat d'ànim, una sensació que ens envaeix l'esperit amb un cruixir de fulles mortes. Amb la tardor tornem a casa.

Les tardors són èpoques d'afanys i de tendreses, els camins s'enfonsen sota la pell daurada dels arbres i els carrers s'omplen de gent inquieta que es passeja amunt i avall, sota la dolçor de les branques dels plàtans. Els carrers semblen banderes onejants i se senten remors de càntics. De nit, en la llunyania, els punts de llum es van engreixant amb l'aire humit que els envolta i la lluna s'arrossega entre els núvols, deixant una pàtina de plata vella al seu pas.

Quan arriba aquesta època en què maduren els fruits més exquisits i sorgeixen els bolets més preuats, també s'encén el neguit pel pas del temps. Els dies que vindran cada vegada seran més curts, el cicle de la vida s'accelerarà, però octubre ens portarà una espurna d'esperança que ens haurà de servir per encendre la llum d'una vida nova.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/09/23/tardor/868991.html?utm_source=rss